Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Inima omenească

Dumnezeu, care «cântărește inimile» (Proverbele 24.12), declară: «inima fiilor oamenilor este plină de rău, iar nebunia este în inima lor» (Eclesiastul 9.3).

Adevărul acestei constatări distrugătoare îl găsim confirmat peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu. În toate timpurile și în toate circumstanțele, în care Dumnezeu l-a pus la încercare pe om, acesta s-a arătat incapabil să facă ceva ce L-ar fi putut mulțumi pe Dumnezeu sau chiar și numai pe aproapele său. În fiecare perioadă a istoriei sale ne întâmpină dovezi că inima omului este rea până în străfundul ei.

Înainte de potop citim că «DOMNUL a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua» (Geneza 6.5).

Din perioada în care el a fost așezat sub *Lege* se spune despre inima omului: «Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare» (Ieremia 17.9).

În *Evanghelii,* Cel prin care au venit *harul* și *adevărul* arată că «Pentru că dinăuntru, *din inima oamenilor,* ies gânduri rele, adultere, curvii, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebunie» (Marcu 7.21,22).

Iar în *epistole* găsim aceeași sentință, îmbrăcată în cuvintele: «cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, fiind întunecați în înțelegere, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor» (Efeseni 4.17,18).

Nu-i așa? Mai îngrozitor n-ar putea să fie descrisă starea inimii omenești. Dacă n-ar fi *Dumnezeu cel care vorbește așa,* am putea să spunem: Părerea aceasta este părtinitoare. Se găsește totuși și ceva bun în inima omenească. Dar Dumnezeu, care privește în adâncul inimii, nu găsește nimic bun în ea.

Dar de ce demască El mereu în Cuvântul Său atât de fără rezerve ce este în inima omului?

El o face în dragostea Sa îmbelșugat de îndurătoare de Mântuitor, pentru că vrea să-l ajute și să-l mântuiască pe om. Pentru că cel care se smerește sub sentința lui Dumnezeu despre starea propriei inimi și recunoaște că este pierdut fără putință de salvare, poate fi ajutat. *Dumnezeu* Însuși vrea să-l curețe prin sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, și să-l facă vrednic pe cel nevrednic. El vrea să-i înnoiască mintea și să-i umple inima cu Sine Însuși. El spune: *«Fiule, dă-mi inima ta!»* (Proverbe 23.26) Dacă facem aceasta, atunci se va petrece cu noi marea transformare. - -

Cum inima omului, în starea sa originară este izvorul răului, așa este ea, curățită, canalul binelui.

Într-o «inimă curățită de Dumnezeu prin credință» (Faptele apostolilor 15.9) vrea Hristos să «locuiască» (Efeseni 3.17; compară cu Ioan 14.23). Într-o asemenea inimă trebuie și pot apoi, prin harul Său, în loc de lucrurile rele numite mai sus, să se găsească: îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare și dragoste. Da, Scriptura spune că «*dragostea lui Dumnezeu* a fost turnată» în inima înnoită și apoi, dacă «din prisosul inimii vorbește gura», atunci curge din ea binecuvântare în loc de blestem.

«Cu *inima*», citim în Romani 10.10, «se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire». Unul care a crezut cu adevărat, acela nu poate să tacă. Ceea ce s-a săvârșit în el trebuie să-și croiască drum spre afară și în timp ce un astfel de om mărturisește despre ce a avut

el parte, propria bucurie i se înmulțește, fericirea inimii i se consolidează, prin mărturia sa pot fi câștigați alții și Dumnezeu este glorificat.

Din inima omului, spune frumos un scriitor cunoscut, *Dumnezeu* face o harfă divină, din care toată armonia cântărilor Sale de laudă poate să răsune și va răsuna - în vecii vecilor.

Titlul original: „Das menschliche Herz”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 306-308.